

A felelős szerkesztő jegyzete

Tudjuk, eleget halljuk a hétköznapiakban is: akkor történt meg valami (bármilyen), ha írtak róla, ha film készült róla, ha közvetítették – és sorolhatók lennének a közzétételi technikák, számuk egyre nagyobb.

„Megtörténté tenni”, ezt a célt szolgálhatja ebben az évben a Drámapedagógiai Magazin két színjátszással hangsúlyosan foglalkozó száma is. Az első már megjelent (DPM 58. sz.), ez hagyományosan a gyermekszínjátszás jeles eseményeit szemlézi, a teljességre való törekvés nélkül – nem esik szó benne minden megyei vagy regionális találkozóról: arról adhattunk valamit (hírt), amiről kaptunk is.

És itt a második szám is: mivel a diákszínjátszásról a 2018-as esztendőben az előző jó néhány évhez viszonyítva sokkal több írásos beszámolót kaptunk (köszönet érte minden szerzőnek és szervezőnek), módunkban áll egy olyan számot is kiadni, amelyik ennek az életkori csoportnak az országos fesztiváljával, regionális és országos találkozóival, valamint egyéb rendezvényeivel foglalkozik, mint például tábor, fórum.

Ahhoz, hogy szóljunk a diákszínjátszásról, kellő okot jelenthetne önmagában az Országos Diákszínjátszó Egyesület megújulása – és itt nem is a vezetésben történt személyi változásokról van szó, hanem valódi, tartalmi megújulásról. Az ODE – természetesen – rendkívül fontos szervezet, sok oka van ennek, ezek között az egyik legfontosabb, hogy nélküle a magyar amatőr színjátszás jelenleg működő, szépen építkező felmenő rendszere megszakadna, előbb-utóbb meg is szűnne.

A felelős szerkesztő nem csak esetleges elfoglaltsága (az egykori alapító egyesületi elnöknek talán ilyen is lehet), diákszínjátszós múltja miatt véli fontosnak azt, ami 2018-ban a hazai diákszínjátszásban történt: egyszerűen azért is, mert nem kis öröm látni, ha minden előjel ellenére vagy azzal együtt, de *történik valami*. A diákszínjátszásban jelenleg energia, szándék, tudás, sok munka van. És *pezsgés*. Kíváncsian várjuk, hogy mindez meddig tart, vagy meddig tartható fenn. Abban biztosak vagyunk, nem arra kell várnunk, hogy „kiforjra magát”, hogy utána milyen lesz, a diákszínjátszásnak talán lételeme a „pezsgés”. A jelenlegi helyzet – leszámítva az anyagiakat, a rendezvények finanszírozását –, úgy tűnik, szép reményekre jogosít.

A diákszínjátszás regionális fórumai

Dél-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozó, Kecskemét

– Lehetőség –

Patonay Anita

Diákszínjátszónak lenni: lehetőség. Lehetőség arra, hogy közösséghez tartozhass, hogy színházon keresztül gondolkodhass, hogy megfogalmazhadd véleményed és a színjátszás eszközével ezt meg is mutathadd.

Ez a lehetőség jellemezte az ODE Dél-alföldi Regionális Diákszínjátszó Találkozóját 2018. március 16-17-én, Kecskeméten.

A rengeteg diákszínjátszó találkozó során résztvevőként és zsűriként is sokat gondolkodtam azon, hogy mi kell egy jó diákszínjátszó találkozóhoz. Elsőként mindig a hangulat jutott eszembe. Olyan hangulatot képzeltem magam köré, ahol a diákok örömmel fogadják egymás előadásait, akár nyílt színi taps is kitörhet, együtt sírunk és együtt nevetünk a más diákok által készített előadásokon. Úgy érzem, hogy az elmúlt évek során ez nagyon jól működik a regionális találkozókon. Fesztelen a hangulat, a diákok alig férnek be egy-egy előadásra, mert mindenki kíváncsi a másik munkájára. És Kecskeméten is így működött. Hatalmas élmény volt, hogy szinte mindig telt ház előtt játszhattak a diákok. Nézték egymást a fiatalok. Olyan közösségi élményben lehetett része a játszóknak, amely a kíváncsi és támogató atmoszférát teremtő társaikról is szólt: a Kecskeméten rendezett diákszínjátszó találkozóon rengeteg diák volt jelen, résztvevőként, nézőként, szervezőként, önkéntesként.

A szervezést Józsa Katától a fiatalok vették át. Pontosabban Kata átadta a fiataloknak a stafétát. Vagyis át tudta adni a fiataloknak, akik éltek a helyzettel és egy közvetlen és dinamikus fesztivált tudtak megvalósíta-